

KAD ESI VIENS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Māc 4:9–12, Fil 4:11–13, 1kor 7:25–34, Mt 19:8, 1Moz 37:34, Jes 54:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Kungs Dievs teica: ‘Nav labi būt cilvēkam vienam, es darīšu viņam palīgu, kas būs tam līdzās’” (1Moz 2:18).

Pirms dažiem gadiem ziņās bija nonācis pārsteidzošs, sāpju pilns stāsts. Lai gan nāve jau ir tragēdija pati par sevi, stāstu vēl ļaunāku padarīja fakts, ka atrastā sieviete bija mirusi jau desmit gadu. Desmit gadu! Cilvēki uzdeva jautājumu, un tas bija vietā: Kā tik lielā pilsētā kā šī, ar tik daudziem iedzīvotājiem un komunikācijas līdzekļiem mirusi sieviete, kas nebūt nebija no zemākajiem slāņiem, varēja nozust nepamanīta?

Lai gan šis stāsts ir ekstrēms, tas liecina par realitāti: daudzi cilvēki cieš no vientulības. 2016. gadā “New York Times” bija lasāms raksts ar nosaukumu “Pētnieki stājas pretī vientulības epidēmijai”. Problēma ir reāla.

Jau no iesākuma cilvēki nav domāti būt vieni. Sākot no Ēdenes laikiem, mums lielākā vai mazākā mērā ir bijis jādzīvo kopā ar citiem cilvēkiem. Protams, ienāca grēks, un nekas kopš tiem laikiem nav vairs pareizi. Šonedēļ mēs aplūkosim sabiedrības un vientulības jautājumu dažādos dzīves laikos, ko, iespējams, mēs visi kaut kādā brīdī esam piedzīvojuši. Ja neesat, sauciet sevi par veiksminiekiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. aprīlī.

Sabiedrība

Izlasi Māc 4:9–12. Kāda šeit ir galvenā doma? Par kādu dzīves principu šeit tiek runāts?

Tikai daži no mums spēj dzīvot vieni. Pat ja mēs esam vientuļnieki un mums patīk būt vieniem, agri vai vēlū mēs ne tikai gribēsim kādu sabiedroto, bet mēs pat varam to pieprasīt, īpaši grūtību brīžos. Mēs patiešām esam radīti sadraudzībai, sabiedrībai. Kā ir paveicies tuviem ģimenes locekļiem, kas var cits citu mierināt un atbalstīt, īpaši grūtos brīžos.

Diemžēl mūsu draudzēs, darbavietās un kopienās ir cilvēki, kam nav neviena, pie kā vērsties, ne tikai tad, kad pienāk grūts brīdis, bet pat lai aprunātos dienas beigās. Vientuļības sajūta var uznākt jebkurā brīdī. “Visgrūtākā diena manā dzīvē,” teica kāds neprecēts vīrietis, “ir svētdiena. Pa nedēļu man apkārt ir cilvēki darbavietā. Sabatā es satiekos ar cilvēkiem draudzē. Bet svētdienā es esmu pilnīgi viens.”

Kādus principus mēs varam mācīties no šiem pantiem, īpaši tad, kad piedzīvojam vientuļības brīžus? Jņ 16:32, 33; Fil 4:11–13.

Jā, kā kristiešiem mums ir ne tikai Dieva realitāte, bet arī realitāte būt spējīgiem atrasties sadraudzībā ar Dievu. Mēs patiešām varam gūt mierinājumu no piedzīvotā Dieva tuvuma. Neskatoties uz to, ka Dievs bija tuvu Ādamam Ēdenē, Viņš tomēr teica: “Nav labi būt cilvēkam vienam” (1Moz 2:18). Dievs zināja, ka Ādamam, pat atrodoties pasaulē, ko nebija sabojājis grēks, bija vajadzīga cilvēku sabiedrība. Cik daudz vairāk tad arī mums pārējiem ir vajadzīga sabiedrība!

Ne vienmēr ir viegli zināt, kurš jūtas vientuļš, atsvešinājies, atstumts vai vienkārši kam sāp un ir nepieciešams kāds, ar ko parunāt. Kā tu vari proaktīvi censties būt emocionāli saprotošāks, lai arī kas būtu šie cilvēki?

Neprecēta cilvēka dzīve

Kāda jauna sieviete stāstīja par priekšrocībām, ja neesi precējies: “Divas reizes man bija iespēja doties kalpot misijas laukā, un es atsaucos bez vilcināšanās.” Precētam cilvēkam, kam ir ģimene, būtu vajadzīgs vairāk laika, lai pieņemtu šādu lēmumu, jo tas nav saistīts tikai ar viņu, bet arī ar viņa dzīvesbiedru un bērniem.

Saskaņā ar Pāvilu kādi pozitīvi iemesli ir palikt neprecētam? 1kor 7:25–34. _____

Lielākā daļa cilvēku domā, ka būt precētam ir Dieva griba viņu dzīvē. Vai Viņš nav teicis: “Nav labi cilvēkam vienam būt”? Un tomēr Bībelē ir daudz stāstu par cilvēkiem, kas nebija precējušies, tai skaitā mūsu lielākais paraugs Jēzus Kristus.

Jeremijam bija teikts, lai viņš neprecas (Jer 16:1–3); tas norādīja uz Israēla vēsturisko situāciju. Mēs nezinām, vai šis ierobežojums kādreiz tika noņemts, bet ir skaidrs, ka Jeremija bija liels pravietis, būdams viens.

Arī Ecehiēla ģimenes stāvoklis, šķiet, nebija svarīgs, kaut arī viņa sieva bija pēkšņi mirusi. Viņam pat nebija ļauts to apraudāt, bet bija jāturpina kalpošana, ko Kungs viņam bija uzticējis (Ec 24:15–18). Pravietis Hozeja arī piedzīvoja salauztas laulības attiecības, bet viņš spēja turpināt kalpošanu. Lai gan stāsts mums liekas dīvains, Dievs viņam lika apprecēt prostitūtu, kas pametis Hozeju, aizejot pie cita vīrieša, un Dievs to zināja (Hoz 1–3).

Katrā no šiem piemēriem laulības statuss nebija svarīgs. Dievs bija ieinteresēts cilvēka godīgumā, paklausībā un spējā pateikt to, ko Dievs gribēja. Mums ir jābūt drošiem, ka mūsu dzīvi nenosaka ģimenes stāvoklis. Daudzas balsis mūsdienās saka, ka tad, ja cilvēks nav precējies, viņš nav pilnīgs. Pāvils atbildētu: “Netopiet šim laikam līdzīgi”, bet tā vietā “nododiet sevi pašus – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam – kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu” (Rm 12:1, 2).

Kādos praktiskos veidos tu vari kalpot tiem, kas nav precējušies, – gan draudzes locekļiem, gan cilvēkiem ārpus draudzes? _____

Kad laulība tiek pārtraukta

Ja neskaita fiziskas ciešanas un nāvi, vai grēks visvairāk nav izkropļojis tieši ģimeni? Šķiet, ka frāze “disfunkcionāla ģimene” ir lieka, jo kura ģimene gan kaut kādā mērā nav disfunkcionāla?

Ja neskaita nāvi, viens no vissmagākajiem pārbaudījumiem, ko ģimene var piedzīvot, ir šķiršanās. Cilvēki, kas iet cauri šai šausmīgajai pieredzei, piedzīvo veselu emociju gammu. Iespējams, ka pirmās un visbiežāk sastopamās emocijas ir skumjas, kas, atkarībā no indivīda, ar atšķirīgu intensitāti var ilgt vairākus mēnešus līdz vairākiem gadiem. Daži piedzīvo bailes – bailes no nezināmā, no finansiālas spriedzes un bailes no tā, ka nespēs tikt ar visu galā. Daži piedzīvo depresijas periodu, dusmas un, jā, – vientulību.

Kādus plašākus principus šķiršanās jautājumā mēs varam smelties no šiem pantiem? Mal 2:16; Mt 5:31, 32; 19:8; 1kor 7:11–13.

“Draudzei kā Kristus glābšanas līdzeklim ir jākalpo tās locekļiem visās viņu vajadzībās, lai ikviens būtu aprūpēts un varētu augt kristīgās pieredzes briedumā. Tas īpaši attiecas uz gadījumiem, kad draudzes locekļi ir visu mūžu ietekmējošu lēmumu pieņemšanas priekšā, tādu kā laulība, un piedzīvo tādus smagus pārbaudījumus kā šķiršanās. Ja pāra laulība draud izjukt, vajadzētu pielikt visas pūles gan no partneru, gan no to draudzes vai ģimenes locekļu puses, kas kalpo viņiem, lai panāktu viņu izlīgšanu un saskaņošanu ar dievišķajiem principiem ievainotu attiecību atjaunošanā (Hoz 3:1–3; 1kor 7:10, 11; 13:4–7; Gal 6:1).

Resursi, kas var palīdzēt locekļiem izveidot spēcīgas kristīgas mājas, ir pieejami draudzē vai citās draudzes organizācijās. Šie resursi ietver: (1) programmas saderinātiem pāriem, kas vēlas stāties laulībā, (2) programmas precētiem pāriem, lai sniegtu palīdzību ģimenes jautājumos, un (3) programmas izjukušu ģimeņu un šķirteņu atbalstam.” (The Seventh-day Adventist Church Manual (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2016), 161. lpp.)

Kādos praktiskos un neuzbrūkošos veidos tu vari palīdzēt kādam, kas piedzīvo šķiršanos?

Nāve un vientulība

Kāds reiz uzdeva jautājumu: Kāda ir atšķirība starp cilvēkiem un cāļiem nāves jautājumā? Atbilde ir, ka atšķirībā no cāļiem cilvēki zina, ka būs jāmirst. Cāļi to nezina. Tas, ka mēs zinām par nāves tuvošanos, lielā mērā ietekmē to, kā mēs dzīvojam tagad.

Kā mēs zinām, visas attiecības, ieskaitot laulību, agri vai vēlū izbeidzas mūsu vislielākā ienaidnieka – nāves – dēļ, lai arī cik cieša būtu savienība, cik liela mīlestība, cik dziļa sadraudzība vai cik daudz laika būtu pavadīts kopā. Kā cilvēki mēs (atšķirībā no cāļiem) zinām, ka agri vai vēlū pienāks nāve (ja vien Jēzus pirms tam neatgriezīsies), un, kad tas notiks, mūsu attiecības izbeigsies. Tāds ir mūsu liktenis, sākot ar pirmo grēku un līdz pat Jēzus nākšanai.

Bībele mums nestāsta, kurš nomira pirmais – Ādams vai leva –, bet tas droši vien bija ļoti sāpīgi tam, kurš palika dzīvs, īpaši tāpēc, ka nāve nebija paredzēta būt par dzīves daļu. Ja lapas novīšana, kā mēs runājam iepriekš, lika viņiem raudāt, vai varam iedomāties, ko viņi piedzīvoja, kad nomira dzīvesdraugs?

Problēma ir tāda, ka mēs esam tik pieraduši pie nāves, ka uzskatām to kā pašu par sevi saprotamu. Bet sākotnēji tā tas nebija domāts, ka cilvēkiem nāve vispār būtu jāpiedzīvo. Lūk, kāpēc līdz pat mūsdienām mēs cenšamies atrast tai jēgu, ko bieži nespējam.

Ko šie panti mums māca par nāvi un to, kā cilvēki ar to cīnās? Jes 57:1; Atkl 21:4; 1tes 4:17, 18; Mt 5:4; 2Sam 18:33; 1Moz 37:34. _____

Nav šaubu: mēs visi ne tikai apzināmies savas nāves neizbēgamību, bet mēs piedzīvojam arī citu cilvēku, savu mīļo, varbūt vistuvāko draugu, nāves realitāti. Tāpēc agri vai vēlū daudzi no mums piedzīvos vientulības posmu, ko būs radījusi kāda cilvēka nāve. Tas ir smagi, tas sāp, un tādos brīžos mēs varam vienkārši paļauties uz Dieva apsolījumiem. Galu galā kas gan vēl mums ir šajā grēka, ciešanu un nāves pasaulē?

Kā tava draudze var palīdzēt tiem, kas cieš vientulību mīlota cilvēka nāves dēļ? _____

Garīgi viens

Kāda jauna sieviete vārdā Natālija bija precējusies septiņus gadus, kad pēc drauga uzaicinājuma viņa sāka apmeklēt evaņģelizācijas semināru septītās dienas adventistu baznīcā. Pārliecināta par to, ko bija uzzinājusi, viņa nodeva savu sirdi Kristum, piedzīvoja jaunpiedzimšanu un, neskatoties uz vīra, vecāku, citu radnieku un pat kaimiņu iebildumiem, Natālija pievienojās septītās dienas adventistu draudzei. Viņa arī pielāgoja savu dzīvesveidu, cik vien iespējams, savai jaunajai ticībai.

Kā jau varam nojaust, viņa piedzīvoja nepatīkamas sekas. Īpaši smagu visu padarīja viņas vīrs, kas uzstāja, un pamatoti, ka “šī nav tā sieviete, ar ko es apprecējos. Tu esi pilnīgi cits cilvēks, un es gribu atpakaļ iepriekšējo”.

Jau gadiem ilgi viņa cīnās, lai varētu dzīvot ticības dzīvi. Lai gan viņa ir precējusies, mēs viņu varētu saukt par “garīgi vienu”.

Kādus iedrošinošus vārdus mēs varam atrast šajos pantos tiem, kas jūtas garīgi vieni?

Jes 54:5, Hoz 2:19, 20; Ps 72:12. _____

Visā pasaulē mūsu draudzē ir šādas “natālijas”. Šie cilvēki, vīrieši un sievietes, ir precējušies, bet apmeklē draudzi vieni vai tikai kopā ar bērniem. Viņi varbūt ir apprecējušies ar cilvēku no citas ticības. Varbūt, kad viņi pievienojās draudzei, dzīvesdraugs to neizdarīja. Vai arī tad, kad apprecējās, abi gāja uz baznīcu, bet viens kaut kāda iemesla dēļ pārstāja to darīt un varbūt pat ir kļuvis naidīgi noskaņots pret ticību. Šie vīrieši un sievietes nāk vieni paši uz draudzi un uz mielastu pēc dievkalpojuma, vai arī piedalās vieni misijas un sabiedriskajās aktivitātēs draudzē. Viņi ir noskumuši, ka nevar finansiāli atbalstīt draudzes kalpošanu tik lielā mērā, kā viņiem gribētos, jo dzīvesdraugs to neatbalsta. Lai gan viņi ir precējušies, viņi garīgi varbūt jūtas kā atraitne vai atraitnis.

Droši vien katrs no mums kādreiz ir saticis draudzē šādus cilvēkus, un viņiem ir vajadzīga mūsu mīlestība un atbalsts.

Ko praktisku mēs kā draudzes ģimene varam darīt, lai palīdzētu garīgi vientuļajiem, kas ir mūsu vidū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Aktīvas darba dzīves vidū Hanohs (Ēnohs—RV, tulk. piez.) pastāvīgi uzturēja sadraudzību ar Dievu. Jo lielāki un neatliekamāki bija viņa darbi, jo pastāvīgākas un nopietnākas bija viņa lūgšanas. Viņš turpināja noslēgties noteiktos laika periodos no visas sabiedrības. Pēc tam, kad viņš kādu laiku bija bijis cilvēkos, darbodamies, lai darītu viņiem labu ar pamācību un paraugu, viņš nošķīrās, pavadīja laiku vientulībā, izslāpis un izsalcis pēc dievišķas atziņas, ko varēja dot tikai Dievs. Šādā veidā satiekoties ar Dievu, Hanohs sāka arvien vairāk un vairāk atspoguļot dievišķo līdzību. Viņa seja atstaroja svēto gaismu, kas pat līdzinājās tai, kas atspīdēja Jēzus sejā. Kad viņš atgriezās pēc šīm dievišķajām sarunām, pat bezdievīgie ar godbijību uzlūkoja Debesu atspulgu viņa sejā.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 52. lpp.) Lai gan Hanoha stāsts ir iedrošinošs un tas ar spēku atklāj tos, kas izvēlas pavadīt laiku vientulībā, daudzi piedzīvo vientulību, ko viņi nevēlas. Viņi negrib būt vieni. Jā, mums var būt vienmēr priecīga sadraudzība ar Kungu, kas ir vienmēr klātesošs, bet reizēm mēs ilgojamies pēc cilvēciskas sabiedrības un sadraudzības. Cik svarīgi ir, lai mēs kā draudze būtu gatavi aizsniegt tos, kas varbūt sēž katru sabatu mums blakus, tomēr piedzīvo grūtu vientulības posmu savā dzīvē. Vienlaikus, ja tu piedzīvo šādu laiku, meklē kādu, kam tu vari uzticēties draudzē (vai kur citur) un pastāsti viņam to. Daudzreiz cilvēki, vienkārši skatoties uz kādu, nevar pateikt, ko viņš piedzīvo. Daži cilvēki ļoti veiksmīgi slēpjas aiz maskas.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tava draudze var mācīties būt iejūtīgāka pret vientuļo vajadzībām jūsu vidū?
2. “Es tā nerunāju trūkuma spiests, jo esmu mācījies iztikt visādos apstākļos” (Fil 4:11). Izlasi šeit rakstīto Pāvila vārdu plašāku kontekstu. Kā mēs varam mācīties attiecināt šos pantus uz sevi? Vienlaikus, kāpēc mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem ar to, kā mēs citējam šos pantus kādam, kam patiešām sāp?
3. Grupā parunājiet par laiku, kad jūs esat piedzīvojuši smagu vientulību. Kas jums palīdzēja? Ko jūs iemācījāties, kas varētu palīdzēt citiem?